

Πρὸς ἓνα πνευματικὸ «ἐθελοντισμὸ»

Ἀλεξάνδρου Μ. Σταυροπούλου

Αὐτὸ πὸν μᾶς συμβαίνει,
καὶ δὲν ἀνταποκρίνεται σ' αὐτὸ πὸν θὰ θέλαμε
ἢ θὰ μᾶς ἦταν εὐχάριστο,
καὶ τελικὰ το ἀποδεχόμεστε,
μιᾶς καὶ δὲν τὸ ἀποτρέπει ὁ Θεὸς ἐπιτρέποντάς το,
καλλιεργεῖ ἓνα εἶδος «ἐθελοντισμοῦ».
Γινόμεστε ἔτσι «ἐθελοντὲς»
τοῦ «γενηθήτω τὸ θέλημά σου»,
ὅπως καὶ ὅποτε καὶ ἀπὸ ὅποιον μᾶς ἐπιβάλλεται.

Κάνουμε «ὑπακοή»
στὴν πραγματικότητα τῆς καθημερινῆς ζωῆς,
πὸν δὲν μποροῦμε, οὕτως ἢ ἄλλως, νὰ τὴν ἀποφύγουμε.
Ἐπ' οὐδενὶ ὅμως λόγῳ, ἐνεργώντας ἔτσι,
«ποιοῦμε τὴν ἀνάγκη φιλοτιμία»...

Ἀσκούμενοι μ' αὐτὸν τὸν τρόπο,
μεταμορφωνόμεστε σὲ ἀνθρώπους
πὸν ἀντι-φωνοῦμε στὰ γεγονότα
μὲ τὸν χαιρετισμὸ: «νὰ 'ναι εὐλογημένο»!

